

Leo Trotskij: Kämpa mot strömmen¹

(April 1939)

[Ur *Writings of Leon Trotsky [1938-39]*, s 249-259. Översättning från engelska Göran Källqvist. Noterna är den engelska utgivarens.]

James: 1) Jag skulle väldigt gärna vilja höra vad kamrat Trotskij tycker om de franska arbetarnas enormt ökade kampvilja och vår rörelses faktiska nedgång under denna period. Vid grundningskongressen ägnades sex möten åt den franska frågan, och precis i slutet blev det en dispyt om karaktären på den resolution som skulle skrivas. Det ger en viss uppfattning om svårigheterna. C och S ansåg att det nästan helt var frågan om ledarskap och organisation.² Blasco ansåg att kamraterna kunde analysera den politiska situationen men saknade förmåga att aktivt ingripa i massornas kamp. Min personliga uppfattning är att det beror på gruppens politiska sammanfattning, att den är koncentrerad till Paris och främst är intresserad av politik istället för av industrin, även om jag i mitten av 1937 märkte en stor förändring i denna riktning. Men jag tror fortfarande att det är en fråga som kräver ordentligt tänkande och analyser.

2) *Den spanska frågan.* Jag tycker inte att det är försent att inleda en undersökning utifrån alla möjliga vinklar av våra kamraters organisatoriska verksamhet i Spanien från och med 1936. Utifrån vad jag har hört skulle femhundra välorganiserade kamrater inuti POUM åtminstone kunnat ha gjort ett försök att gripa makten i maj 1937. Jag tror att vi har en hel del att lära från de arbetsmetoder som våra kamrater använde i och utanför POUM. Och i och med att det i Frankrike, och kanske i Nederländerna och Storbritannien, där det finns centristiska partier mellan oss och socialdemokratin och där vi sannolikt måste arbeta på samma sätt som våra kamrater tvingades arbeta i POUM i Spanien, av alla dessa skäl anser jag att det att en del arbete ska läggas ner på våra kamraters faktiska erfarenheter i Spanien.

3) *Den brittiska sektionen.* Ni känner till sektionens historia: splittringen 1936 och bildandet av två grupper, den ena i Labourpartiet och den andra utanför. När C anlände på sommaren 1938 hade båda grupperna ungefär 70 medlemmar. Gruppen i Labourpartiet var stabilare. RSL [Revolutionary Socialist League – Revolutionära socialistiska förbundet] var en sammanslagning mellan det gamla Marxistiska förbundet, som bröt med Groves, och Marxistgruppen, och hade kontakter med omkring 20 förträffliga kamrater från Edinburgh. Pakten för enhet och fred slog fast att respektive grupp skulle fortsätta sin egen verksamhet, och att det skulle göras ett bokslut efter sex månader. De senaste nyheterna är att motsättningarna har fortsatt och att gruppen i Labourpartiet nu dominerar.

Det finns också en annan grupp – Lees grupp i Labourpartiet – som vägrade att ha något med sammanslagningen att göra, och sa att den utan tvivel skulle misslyckas. Lees grupp är mycket

1 "Fighting Against the Stream", *Internal Bulletin*, Socialist Workers Party, vol II, nr. 4, 20 december 1939, där titeln var "Fjärde internationalen i Europa". Det var en obearbetad avskrift av den första av två diskussioner om Fjärde internationalen som hölls i början av april 1939. I denna första form kallades Trotskij för Crux. När avskriften återutgavs i *Fourth International* i maj 1941 utlämnades de tre sista styckena, liksom hela det inledande uttalandet av James. Det publiceras här för första gången i sin helhet.

2 C är James P. Cannon. S är Max Shachtman. Blasco är Pietro Tresso.

aktiv.

Jag sa till kamrat C att jag till sist hade dragit slutsatsen *a)* att jag inte hade något mot att ens den större delen av kamraterna från sammanslagningen skulle bli kvar i Labourpartiet; *b)* men att den oberoende gruppen med sin tidning skulle fortsätta. När det kommer till kritan skulle sprickan i Labourpartiet under nuvarande omständigheter inte ge något större antal, och vår oberoende grupp med en tidning var helt nödvändig. Wicks, Sumner, Sara och andra från den gamla Marxistgruppen, som hade arbetat i Labourpartiet under 4 år och fortfarande var med i det, höll helt med oss om att det behövdes en oberoende röst. Kamraterna i Labourpartiet ville ha en teoretisk tidskrift som *New International*. Vi sa nej, vi ville ha en tidning som den gamla *Militant*, delvis teoretisk och delvis agitatorisk. Det finns inte mycket mer att diskutera om den engelska frågan när man har haft tid att begrunda den på avstånd. Det är uppenbart att inga råd och ingen politik kan utföra mirakel.

Men ILP:s [Independent Labour Party – Oberoende arbetarpartiet] ställning är viktig för oss. Organisatoriskt är det svagt, men det har fyra parlamentsledamöter, dess tidning säljer mellan 25-30.000 exemplar varje vecka, dess konferenser och uttalanden publiceras i de borgerliga tidningarna, det får ett tillräckligt ekonomiskt stöd för att ställa upp med 15 kandidater i valen (de flesta av dem förlorar sin insats på 750 pund per kandidat). Allmänt sett säger det samma sak som vi, och det drar undan allt det moraliska och ekonomiska stöd som vi till exempel får i USA, där det inte finns något mellan oss och socialdemokratin, som den nu är. Dessutom öppnar sig alltid ILP och sluter sig sedan, men vi lyckas inte dra fördel av de ständiga splittringarna och vänsterns övergripande missnöje. Om vi kunde splittra ILP, och som Maxton har hotat att göra på egen hand tvinga de skotska medlemmarna till Skottland och lämna fältet öppet i England, så skulle vi inte omedelbart kunna skapa ett stort parti som leder massorna, men vi skulle göra utomordentliga framsteg.

Jag anser att resolutionen från 1936 om de centristiska partierna,³ som sa att ILP inom kort skulle förfalla till stalinism, var ett misstag och vilseledde den engelska sektionen. För närvarande ser det ut som om våra framtida framsteg i Storbritannien i förhållande till ILP till stor del beror på om vår franska sektion lyckas dra till sig de bästa elementen i PSOP [Parti socialiste ouvrier et paysan – Socialistiska arbetar- och bondepartiet]. Icke desto mindre föreslår jag att vår brittiska sektion inte på något sätt ska bortse från ILP, och att den med hjälp av pamfletter, i vår press och i artiklar borde göra en samlad framstöt mot dess svagheter och motsättningar och för att underlätta dess undergång göra sitt bästa för att vidga de sprickor som ständigt uppstår.

Slutligen har vi frågan om att kamraterna ska söka sig till industrin, vilket har gjorts i ett eller två distrikt i Amerika där intellektuella, beslutsamma att komma i kontakt med massorna, har gått in i livsmedelsindustrin och andra industrier där det var möjligt, på vissa ställen med stor framgång. Jag tror att det i Frankrike och definitivt i Storbritannien mycket väl skulle kunna vara något att pröva för att stärka kontakten med massorna. Det är ett av vårt partis stora svagheter i storstäder som London, Paris och i viss mån New York, medan det belgiska partiet, som har sin bas i ett proletärt område på landsbygden, är ytterst välorganiserat, och trots en viss politisk svaghet under den

3 Denna resolution, med titeln "The International Bureau for Socialist Unity ('London Bureau') and the Fourth International", antogs av den första internationella konferensen för Fjärde internationalen, som hölls i Genève i juli 1936. Hela texten finns i *Documents of the Fourth International*.

senaste perioden har visat att det under en omvälvning liknande den som har ägt rum i Frankrike troligen kommer att spela en mycket kraftfullare roll och åtminstone göra mycket större framsteg än vår franska sektion har uppvisat.

Trotskyj: Ja, frågan är varför inte våra framsteg ligger i nivå med värdet på våra uppfattningar, som inte är så meningslösa som en del vänner tror. Vi går inte fram politiskt, Ja, det är ett faktum, som är ett uttryck för arbetarrörelsen allmänna förfall under de senaste 15 åren. Det är den mer allmänna orsaken. När den bredare revolutionära rörelsen förfaller, när det ena nederlaget följer på det andra, när fascismen sprider sig i världen, när den officiella ”marxismen” är den mäktigaste organisationen som finns för att lura arbetarna, och så vidare, då är den oundvikliga situationen sådan att de revolutionära elementen måste arbeta mot den övergripande historiska strömmen, trots att våra teorier, våra förklaringar, är så exakta och kloka som man kan kräva.

Men massorna lär inte av teoretiska uppfattningar som gör förutsägelser, utan av de allmänna erfarenheter de gör i sina liv. Det är den mest övergripande förklaringen – hela situationen är mot oss. Det måste ske en svängning i klassens förståelse, av stämningarna, i massorna känslor, en svängning som kommer att ge oss möjligheter till stora politiska framgångar.

Jag minns en del diskussioner i Moskva 1927 efter att Chiang Kai-shek hade tystat de kinesiska arbetarna. Vi förutsade detta tio dagar i förväg och Stalin gick mot oss med argumentet att Borodin var vaksam, att Chiang Kai-shek inte skulle få någon chans att förråda oss, etc. Jag tror att det var åtta eller tio dagar senare som tragedin ägde rum, och våra kamrater uttryckte optimism eftersom vår analys var så tydlig att alla skulle se den och vi skulle säkert erövra partiet. Jag svarade att strypanDET av den kinesiska revolutionen är tusen gånger viktigare för massorna än våra spådomar. Våra förutsägelser kan vinna några få intellektuella som intresserar sig för sådana saker, men inte massorna. Chiang Kai-sheks militära seger kommer oundvikligen att orsaka en nedgång och bidrar inte till den revolutionära fraktionens tillväxt.

Sedan 1927 har vi upplevt en rad nederlag. Vi är som en grupp som försöker bestiga ett berg, och om och om igen drabbas av stenar som faller ner, snöfall, etc. I Asien och Europa har det uppstått nya desperata stämningar bland massorna. De hörde ungefär det vi säger för tio eller femton år sedan från kommunistpartiet och de är pessimistiska. Det är de allmänna stämningarna bland arbetarna. Det är den mest övergripande orsaken. Vi kan inte dra oss undan den allmänna historiska inriktningen – de övergripande styrkeförhållandena. Strömmen går emot oss, det är uppenbart. Jag kommer ihåg perioden mellan 1908 och 1913 i Ryssland. Då var det också reaktion. 1905 hade vi arbetarna med oss – 1908 och till och med 1907 började den stora reaktionen.

Alla hittade på paroller och metoder för att erövra massorna och ingen erövrade dem – de var desperata. På den tiden var det enda vi kunde göra att skola kadreerna och de smälte bort. Det ägde rum en rad splittringar till höger och vänster eller till syndikalismen och så vidare. Lenin var kvar i en liten grupp, en sekt, i Paris, men var förtröstansfull att det skulle uppstå nya möjligheter till ett uppsving. Det kom 1913. Det kom en ny våg, men sedan kom kriget och avbröt denna utveckling. Under kriget var det tyst som i graven bland arbetarna. Zimmerwaldkonferensen var en konferens där majoriteten var väldigt förvirrade element. I massornas djupa skrymslen, i skyttegravarna och så vidare, fanns nya stämningar, men de var så djupt nere och så skrämnda att vi inte kunde nå dem och

ge dem ett uttryck. Det är därför rörelsen såg sig själv som väldigt svag, och till och med de delar som möttes i Zimmerwald gick under följande år, följande månad, till största delen åt höger. Jag ska inte befria dem från sitt eget personliga ansvar, men den allmänna förklaringen är att rörelsen var tvungen att simma mot strömmen.

Vår nuvarande situation är ojämförligt mycket svårare än någon annan organisation någonsin har upplevt, eftersom vi har Kommunistiska internationalens fruktansvärda förräderi, som uppstod ur Andra internationalens förräderi. Tredje internationalens förfall utvecklades så snabbt och så oväntat att samma generation som hörde om dess bildande nu hör oss, och de säger: ”Men vi har redan hört det en gång!”

Sedan har vi Vänsteroppositionens nederlag i Ryssland. Fjärde internationalen har genetiska band till Vänsteroppositionen, massorna kallar oss trotskister. ”Trotskij vill erövra makten, men varför förlorade han makten?” Det är en grundläggande fråga. Vi måste börja med att förklara det med historiens dialektik, med konflikten mellan klasserna, att till och med en revolution skapar reaktion.

Max Eastman skrev att Trotskij lägger för stor vikt vid läran, och om han hade haft mer sunt förnuft så skulle han inte ha förlorat makten. Inget är mer övertygande än framgång och inget så fränstötande som nederlag för de stora massorna.

Vi har också å ena sidan Tredje internationalens förfall och å den andra Vänsteroppositionens fruktansvärda nederlag, med utrotning av en hel grupp. Dessa fakta är tusen gånger mer övertygande för arbetarklassen än vår stackars tidning, även med en enorm upplaga på 5.000 exemplar som *Socialist Appeal*.

Vi är en liten båt i en enorm ström. Det finns fem eller tio båtar och en sjunker och vi säger att det berodde på dåliga rorsmän. Men det var inte skälet – det berodde på att strömmen var för stark. Det är den mest allmänna förklaringen och vi får aldrig glömma denna förklaring för att inte bli alltför pessimistiska – vi som är förtruppens förtrupp. Sedan skapar denna omgivning speciella grupper av element kring vår fana. Det finns modiga element som inte gillar att simma med strömmen – det är deras natur. Sedan fanns det intelligenta element med dålig karaktär som aldrig varit disciplinerade, som alltid letade efter en mer radikal eller mer självständig strömning och hittade vår strömning, men de stod allihopa mer eller mindre utanför arbetarrörelsens allmänna tendens. Deras värde har oundvikligen en negativ sida. Den som simmar mot strömmen hänger inte ihop med massorna. Dessutom är varje revolutionär rörelse till en början inte proletär till sin sociala sammansättning. Den består av intellektuella, halvt intellektuella, eller arbetare med band till de intellektuella som är missnöjda med de existerande organisationerna. I alla länder finns en hel del utlänningar som inte är så lätta att få med i landets arbetarrörelse. En tjeck i USA eller i Mexiko har lättare att bli medlem i Fjärde internationalen än en tjeck i Tjeckoslovakien. Samma sak gäller en fransman i USA. Den nationella atmosfären har en enorm makt över individerna.

I många länder är judarna halvt utlänningar, inte helt införlivade, och de ansluter sig till varje ny kritisk, revolutionär eller halvt revolutionär strömning inom politiken, konsten, litteraturen och så vidare. En ny radikal strömning som under denna period går mot historiens övergripande inriktning utkristalliserar sig kring element som är mer eller mindre skilda från landets nationella liv, och för

dem är det svårare att tränga in i massorna. Vi är alla mycket kritiska mot vår organisations sociala sammansättning, och vi måste förändras. Men vi måste inse att denna sociala sammansättning inte föll från himlen, utan avgjordes av den objektiva situationen och av vår historiska uppgift under denna period.

Det betyder inte att vi ska vara nöjda med situationen. Vad gäller Frankrike finns det en lång tradition av att den franska rörelsen hänger ihop med landets sociala sammansättning. Förr i tiden speciellt den småborgerliga mentaliteten – å ena sidan individualism och å den andra livfullhet, en fantastisk improvisationsförmåga. Om ni gör en jämförelse under Andra internationalens klassiska period, kommer ni att upptäcka att det franska socialistpartiet och den tyska socialdemokratin hade samma antal representanter i parlamentet. Men om ni jämför organisationerna, så upptäcker ni att de inte går att jämföra. Fransmännen kunde bara med största svårighet samla ihop 25.000 francs, men i Tyskland var det ingen sak att skicka in en halv miljon. Tyskarna hade några miljoner i fackföreningarna och fransmännen hade några miljoner som inte betalade medlemsavgifterna. Engels skrev en gång ett brev där han karakteriserade den franska organisationen, och han avslutade brevet med, ”och som alltid kommer inte medlemsavgifterna in”.

Vår organisation lider av samma åkomma, den traditionella franska åkomman: denna oförmåga att organisera och på samma gång avsaknad av villkor för att improvisera. Till och med nu när vi hade ett uppsving i Frankrike, så hängde det ihop med Folkfronten. I detta läge bevisade Folkfrontens nederlag att våra uppfattningar var riktiga, på samma sätt som utrotandet av de kinesiska arbetarna gjorde det. Men nederlaget var ett nederlag och det drabbar de revolutionära strömningarna tills det sker ett kraftigare uppsving vid en ny tidpunkt. Vi måste vänta och förbereda – ett nytt element, en ny faktor, under dessa omständigheter.

Vi har kamrater, som Naville och andra, som kom till oss för 15 eller 16 år sedan när de var väldigt unga pojkar. Nu är de mogna personer och hela deras medvetna liv har bestått av slag, nederlag och fruktansvärda nederlag i internationell skala och de är mer eller mindre vana vid denna situation. De sätter mycket stort värde på sina uppfattningars riktighet och de kan analysera, men de har aldrig kunna tränga in i och arbeta med massorna och de har aldrig lärt sig det. Det är oerhört nödvändigt att titta på vad massorna gör. Vi har sådana personer i Frankrike. Jag vet mycket mindre om situationen i Storbritannien, men jag tror att vi har sådana personer där också.

Varför har vi förlorat folk? Efter de fruktansvärda internationella nederlagen hade vi i Frankrike en väldigt primitiv rörelse på en väldigt låg politisk nivå under ledning av Folkfronten. Folkfronten – och jag tror hela denna period – är en sorts karikatyr av februarirevolutionen. Det är skamligt att arbetarrörelsen i ett land som Frankrike, som för 150 år sedan gick igenom den största borgerliga revolutionen i världen, ska behöva gå igenom en karikatyr av den ryska revolutionen.

James: Du skulle inte lägga hela ansvaret på kommunistpartiet?

Trotskyj: Det är en enorm faktor för att skapa massornas mentalitet. Den aktiva faktorn var kommunistpartiets förfall.

1914 var bolsjevikerna helt dominerande inom arbetarrörelsen. Det var på randen till kriget. Den mest exakta statistiken visar att bolsjevikerna representerade minst tre fjärdedelar av proletariats

förtrupp. Men med början under februarirevolutionen drogs de mest underutvecklade personerna – bönder, soldater, till och med tidigare bolsjevikiska arbetare – till denna folkfrontsströmning och bolsjevikpartiet blev isolerat och svagt. Den allmänna strömmen befann sig på en mycket låg nivå, men var stark och rörde sig mot oktoberrevolutionen. Det handlar om tempo. Efter alla nederlag lockade Folkfronten i Frankrike till sig de element som sympatiserade med oss teoretiskt men som var indragna i massrörelsen, och under en tid blev vi mer isolerade än någonsin. Ni kan slå ihop alla dessa element. Jag kan till och med hävda att många (men inte alla) av våra ledande kamrater, speciellt i de gamla sektionerna, vid en svängning i situationen skulle avvisas av den revolutionära massrörelsen, och nya ledare, ett nytt ledarskap, kommer att uppstå i den revolutionära strömningen.

I Frankrike började pånyttfödelsen med inträdet i Socialistpartiet. Socialistpartiets politik var oklar men den vann många nya medlemmar. Dessa nya medlemmar var vana vid en stor miljö. Efter splittringen blev de lite nedslagna. De var inte så härdade. Sedan tappade de sitt inte så härdade intresse och vanns tillbaka av folkfrontsströmningen. Det är beklagligt men går att förklara.

I Spanien spelade samma orsaker samma roll med den ytterligare faktorn med Nin-gruppens bedrövliga agerande. Han befann sig i Spanien som representant för den ryska Vänsteroppositionen och under det första året försökte han inte mobilisera, organisera våra oberoende element. Vi hoppades att vi skulle vinna Nin till en korrekt uppfattning och så vidare. Offentligt stödde Vänsteroppositionen honom. I privata brev försökte vi vinna honom och driva honom framåt, men utan framgång. Vi förlorade tid. Var det rätt? Det är svårt att säga. Om vi hade haft en erfaren kamrat i Spanien skulle vår situation ha varit ojämförligt mycket bättre, men vi hade ingen. Vi satte allt vårt hopp till Nin, och hans politik bestod av personliga manövrer för att undvika ansvar. Han lekte med revolutionen. Han var uppriktig men hela hans mentalitet var mensjevikisk. Det var en fruktansvärd nackdel, och att under den första perioden bara kämpa mot denna nackdel med korrekta formuleringar som förfalskades av våra egna representanter, Nin-gruppen, gjorde det mycket svårt.

Glöm inte att vi förlorade den första revolutionen 1905. Före vår första revolution hade vi en tradition av stort mod, självupppoffring, etc. Sedan drevs vi tillbaka till en ställning som eländig minoritet på 30 eller 40 personer. Sedan kom kriget.

James: Hur många var det i bolsjevikpartiet?

Trotskij: 1910 fanns det i hela landet några få dussin personer. En del var i Sibirien. Men de var inte organiserade. De personer som Lenin kunde nå med brev eller agenter uppgick till omkring 30 eller högst 40. Men traditionen och teorierna bland de mer avancerade arbetarna var ett enormt kapital som användes senare under revolutionen, men vid den här tidpunkten var vi i praktiken helt isolerade.

Ja, historien har sina egna lagar som är mycket mäktiga – mäktigare än våra teoretiska uppfattningar om historien. Nu har vi en katastrof i Europa – Europas förfall, förintandet av länder. Det påverkar arbetarna enormt när de ser hur diplomaterna, arméerna, och så vidare rör sig, och det på den andra sidan står en liten grupp med en liten tidning som ger förklaringar. Men det handlar om att de kan

bli mobiliserade imorgon och deras barn bli dödade. Det är en oerhörd skillnad mellan uppgiften och medlen.

Om kriget börjar nu, och det ser ut som om det kommer att börja, så kommer vi under den första månaden att förlora två tredjedelar av vad vi har i Frankrike. De kommer att skingras. De är unga och kommer att mobiliseras. Subjektivt kommer många att bli vår rörelse trogna. De som inte kommer att arresteras och blir kvar – det kan bli tre eller fem – jag vet inte hur många, men de kommer att bli helt isolerade.

Först efter några månader kommer kritiken och avskyn att börja visa sig i stor skala, och överallt kommer våra isolerade kamrater – på ett sjukhus, i en skyttegrav, en kvinna i en by – att upptäcka att atmosfären förändrats och de kommer att yttra ett modigt ord. Och samma kamrat som var okänd i någon del av Paris kommer att bli ledare för ett regemente, för en division, och kommer att känna att han har blivit en mäktig revolutionär ledare. Denna förändring ligger i vår periods natur.

Jag vill inte säga att vi ska förlika oss med maktlösheten hos vår franska organisation. Jag tror att vi med hjälp av de amerikanska kamraterna kan vinna över PSOP och ta ett stort språng framåt. Situationen mognar och säger till oss: ”Ni måste ta tillvara denna möjlighet.” Och om våra kamrater vänder ryggen till detta kommer situationen att förändras. Det är helt nödvändigt att era amerikanska kamrater reser till Europa igen och inte bara ger råd, utan tillsammans med Internationella sekretariatet bestämmer att vår sektion ska gå in i PSOP. Den har några tusen. Utifrån revolutionens synvinkel är det ingen stor skillnad, men utifrån synvinkeln att arbeta är det en enorm skillnad. Med nya element kan vi ta ett fantastiskt språng framåt.

I USA har arbetet nu en ny karaktär, och jag tror att vi kan vara mycket optimistiska utan att ha några illusioner och överdrifter. I USA har vi större tidsmarginaler. Situationen är inte så omedelbar, så akut. Det är viktigt.

Sedan håller jag med kamrat Stanley, som skriver att vi nu kan få mycket viktiga framgångar i de koloniala och halvkoloniala länderna. Vi har en mycket viktig rörelse i Indokina. Jag håller absolut med kamrat James att vi kan få en mycket viktig rörelse bland svarta, ty dessa personer har inte gått igenom de två senaste årtiondenas historia så nära. Som massor vet de inget om den ryska revolutionen och Tredje internationalen. De kan börja historien från början. Det är helt nödvändigt för oss att få nytt blod. Det är därför vi är mer framgångsrika bland unga. I så måtto som vi kunnat närma oss dem har vi fått goda resultat. De är mycket lyhörda för ett tydligt och ärligt revolutionärt program.

Storbritannien och ILP? Det är också en speciell uppgift. Jag följde det närmare när jag var i Norge. På mig verkar det som om våra kamrater som gick med i ILP gjorde samma erfarenheter som våra kamrater hade i Socialistpartiet. Men inte alla av våra kamrater gick med i ILP, och de utvecklade så vitt jag kunnat se en opportunistisk politik, och det är därför deras erfarenheter i ILP inte blev så goda. ILP förblev detsamma som det var innan, medan Socialistpartiet nu är tomt. Jag vet inte hur vi ska närma oss det nu. Nu är det en Glasgoworganisation. Det är en lokal apparat och de har ett inflytande i den kommunala apparaten, och jag har hört att den är väldigt korrumpad. Det är Maxtons eget jobb.

Det är vanligt med uppror bland basmedlemmarna i ILP. Under förberedelserna inför en ny kongress blir Fenner Brockway beskyddare av den upproriska delen och säkerställer en majoritet. Maxton säger att han ska avgå. Då säger Fenner Brockway: ”Nej, vi kommer att avsäga oss vår seger. Vi kan överge våra principer men inte vår Maxton.” Jag tror att det allra viktigaste är att kompromettera dem – sätta dem i skiten – Maxton och Brockway och deras gelikar. Vi måste peka ut dem som klassfienden. Vi måste kompromettera ILP med enorma och skoningslösa angrepp mot Maxton. Han är offerlamm för den brittiska rörelsens och i synnerhet ILP:s samtliga synder. Med sådana samlade angrepp på Maxton, systematiska angrepp i vår press, kan vi påskynda splittringen i ILP. Samtidigt måste vi påpeka, att om Maxton är Chamberlains hantlangare så är Fenner Brockway Maxtons hantlangare.

James: Vad tycker du om en oberoende tidning för jobbet att slå mot Maxton, etc.

Trotskyj: Det är en praktisk fråga. Om vår sektion i Frankrike går med i PSOP så anser jag att Internationella sekretariatet ska ge ut *Quatrième Internationale* för alla fransktalande länder två gånger i månaden. Det är helt enkelt frågan om juridiska möjligheter. Jag tror att även om vi verkar inuti Labourpartiet så måste vi ha en oberoende tidning, inte mot våra kamrater i Labour utan snarare för att stå utanför ILP:s kontroll.